

„Ukoliko bismo sada prestali da koristimo „prljavu“ energiju iz termoelektrana i rudnika, izgubili bismo čak pola proizvodnje struje u Srbiji“ – rekla je Zorana Mihajlović, ministarka energetike, razvoja i životne sredine na 11. Sastanku Ministarskog saveta Energetske zajednice zemalja jugoistočne Evrope. Srbija će odustati od svojih termokapaciteta tek 2027., umesto 2018. godine, kako je, po zakonima evropske zajednice, bilo predviđeno, rečeno je na sastanku, prenosi sajt serbia-energy.eu

Plan je bio da se za 5 godina ugase termoelektrane?! Ministarka je ovom prilikom istakla da je to nemoguće i da će se raditi na odsumporavanju, kada je u pitanju TENT, kao i da će se preći na korišćenje mrkog uglja, koji nije štetan. Ministarka Mihajlović je rekla da je jedina druga opcija za snabdevanje električnom energijom izgradnja nuklearne elektrane, ali to bi bilo preskupo i ne bi se znalo šta raditi sa tolikom količinom otpada. Šta onda preostaje? Preostaje da se Srbija, ali i ceo region, okrene kao izgradnji hidrokapaciteta. To bi moglo da smanji negativan uticaj na životnu sredinu. A tu su i drugi obnovljivi izvori energije.

Kakva je onda sudbina termoelektrana? Ako je suditi prema rečima ministarke Mihajlović, kao predsedavajuće na ovom sastanku, ugalj se za 10 godina neće koristiti za proizvodnju struje. Ovo ne važi samo za Srbiju, već za ceo region. Kako kaže ministarka, povlačenje termoelektrana koje ne zadovoljavaju visoke standarde zaštite životne sredine je proces koji će odvijati postepeno i koji omogućava članicama Energetske zajednice da naprave takav energetski miks da iskoriste resurse kojima raspolažu. Koliko je ovo realna priča, ne znamo, ali prema podacima iz 2010. godine, ugalj (u Srbiji) u proizvodnji električne energije učestvuje čak sa 64.1%, hidroenergija sa 34.5%, a prirodni gas sa 1.4%. Što znači da bi do 2027. godine ove brojke morale da se promene.

Trenutna situacija u Srbiji je takva da energetska stabilnost države zavisi od uglja. I ne samo trenutna, u kolubarskom i kostolačkom ugljenom basenu postoje realne pretpostavke da se ugalj kopa još pedeset godina. Ako je ugalj naša energetska sigurnost onda bi trebalo što ozbiljnije raditi na modernizaciji površinskih kopova, na povećanju kvaliteta uglja, kao i na poboljšanju celokupnog procesa – od eksploatacije uglja, pa sve do proizvodnje električne energije. Oprema mora biti savremenija kako bi uticaj na životnu sredinu bio što manji. Prirodni resursi se moraju eksploatisati efikasnije, racionalnije i na čistiji način, a termoelektrane snabdevati ugljem ujednačenog kvaliteta, što će značajno doprineti smanjenju emisija „gasova staklene bašte“.

Potrošnja električne energije raste, pa je neohodno učiniti sve realne napore kako bi se sigurno snabdevanje električnom energijom i obezbedilo. Sigurno, pouzdano i kvalitetno snabdevanje energijom je preduslov privrednog i društvenog razvoja, tako se navodi u Nacrtu energetske Strategije koja bi uskoro trebalo da bude usvojena u Republici Srbiji.

Prioritetne aktivnosti u navedenoj Strategiji su rekonstrukcija postojećih termoelektrana i otvaranje novih termoenergetskih kapaciteta na ugalj snage 700 MW do 2025. godine. Neophodna je i primena Direktive o velikim ložištima, koja predviđa ugrađivanje postrojenja za odsumporavanje i denitrifikaciju dimnih gasova. Primena Direktive zahteva značajna ulaganja. S obzirom na značaj rada termoenergetskih kapaciteta za energetske bezbednost zemlje potrebno je obezbediti njihovu modernizaciju u predviđenim rokovima kako ne bi došlo do njihovog prinudnog povlačenja.

Kako bi se pripremila za moguće članstvo u EU Srbija mora sprovesti značajne reforme u energetske sektoru. Zaključak koji sledi iz gore navedenih ideja i smernica je da se „prljava“ energija mora prevesti u „čistu“ ili bar „čistiju“ energiju. Kako bi se došlo do ovog cilja, neophodno je izabrati najbrži, najrealniji i najprofitabilniji način, prenosi sajt serbia-energy.eu

Izvor; Serbia Energy